

A vörös hajú lány, aki egy narancsszín Chevrolet Corvette C3-at vezetett

A feleségemet egy napon ismertem meg az ördöggel. Ami azt illeti, ő mutatott be neki. Korábban nem ismertem őket. Sem a feleségemet, sem az ördögöt. Az ördög csak egy klisé volt számomra, egy elvont fogalom, a feleségem pedig a lány volt, aki a Chevroletet vezeti. Egy autósóban dolgoztam akkor. Minden hétfőn, 9.45-kor megjelent a lány, vörös hajzuhataggal és a narancsszín Chevrolet Corvette C3-assal. Teljes külső mosást kért, a hangja, minden mozdulata magabiztosságtól sugárzott. Az mozog így, aki tudja, mennyit ér. Amíg az autó elkészült, ő beült az utcában működő kávéházba. Én sosem jártam abban a kávéházban.

Én mostam le az autóját, a narancsszínű Chevrolet Corvette C3-ast. Minden hétfőn, 9.45 és 10.30 között. Ez volt az én időm. Az álmok ideje. Egyébként nem vagyok fantáziadús ember, legalábbis még senki nem mondott annak. Én sem hivatkoznék így magamra. Mégis, minden hétfőn, 9.45 és 10.30 között alámerültem az álmok világában. Csak efféle elkoptatott klisékre telik tőlem, mint az álmok ideje és világa. Ezért is gondolom azt, hogy nekem nincsen fantáziám. Abban a negyvenöt percben mégis valahol máshol jártam. Szeretettel simogattam át a narancsszínű Chevrolet Corvette C3-as minden idomát. Áhítattal töröltem és waxoltam az íveit. A gumiápolót már-már kéjesen vittem fel, ahogyan az ember egy gyönyörű nőt vetkőztet, rétegenként. Azt képzeltem, az enyém. A vörös hajú lány, vagy a narancsszínű Chevrolet Corvette C3-as, már nem is tudom. Talán mindkettő. Akkortájt bármit, de tényleg, bármit megadtam volna, ha csak az egyik az enyém lehet. Az sem érdekelt volna, a lelkemet kérik cserébe. Tizenkilenc éves voltam.

Egy idő után már csak a hétfőknek éltem.

Egy nap aztán megtörtént. Végeztem a Chevrolettel, és a benzinkút épülete mögött dohányoztam. Ilyenkor mindig ürességet éreztem. Vagy talán az elégedettség nyugalmát. Nem is tudom. Már éppen készültem eldobni a csikket, amikor odalépett hozzám egy nő, kerek arcán széles mosollyal. Az államig sem ért. Napszemüveget viselt szalmakalappal, és színes, vászon jóganadrágot.

– Bocsánat! – a mosolya túlságosan szélesre húzódott. Egy pillanatra úgy tűnt nekem, hogy körben elreped a feje. Hogy a vastag rúzzsal bekent ajkai körbefutnak rajta. Mint azok a lecipzározható végű hengeres tolltartók. Aztán elmúlt.

– Megkínálna egy cigivel?

Csak bólintottam és adtam neki egy szálát. Ő elégedett sóhajjal szívott bele.

– Itt dolgozik? – kérdezte.

– Aha. Az autómosóban.

– Irigylem magát – bökött kerekded állával a narancsszínű Chevrolet Corvette C3-as felé. – Egy ilyent én is szívesen cirógnék. Hát még a gazdáját – fordult felém. A hangja valahogy megváltozott. Mélyebb, rekedtebb lett talán, vagy inkább morajló, mintha nem is ő adta volna ki, mintha a föld beszélne helyette.

Aztán elmúlt.

Én megdermedtem. Éreztem, ahogyan elvörösödök, lassan, a hajam tövétől egészen a nyakamig. Mint egy lassan leereszkedő vörös függöny a régi filmekben, úgy vörösödtem el. A nő elmosolyodott.

– Ne féljen! – fújta ki a füstöt. – Nem árulom el a senkinek. A mi közös titkunk marad.

– Miről beszél? – nyekeregtem. Zavaromban a kabátom alsó szegélyét morzsolgattam.

– Van rá mód, hogy megszerezze őket – fújta a füstöt az autó felé – A lányt, és az autót. A magáé lehet mindkettő. Még ma.

Megrémültem. Úgy igazán. Gondolkodni sem tudtam, csak felületesen kapkodtam a levegőt. Közelálltam a hiperventillációhoz.

Aztán elmúlt. Amint a nő húsos kezével megérintette a karomat, akkor megértettem, ki ő. A testem már előttem tudta, de attól kezdve, hogy megérintett, az elmém sem csúszhatott félre az igazság elől. Az ördög érintése odaszegezte a valósághoz.

– Nem nagy dolog – mondta, miközben ismét beleszívott a cigarettába. Mélyen és hosszan, valódi gyönyörrel. Látszott, az ördög szenvedélyesen dohányzik. – Maga csak elmondja, mit kíván, aztán kezet rázunk, és kész is.

– Mármint, enyém lehet a lány, és az autó?

– Persze – mosolyodott el ismét. – Tudja mit? Még egy próbakörre is elviheti őket. Ha visszajön a lány, beszállnak és mennek egy kört. Aztán délben találkozunk, ott, a keresztútnál – intett a közeli csomópont parkolója felé. – Maga aláírja a szerződést, és készen is vagyunk.

– És mibe kerülne ez nekem?

– Tudja, hogy mibe.

– A lelkembe?

– Potomság. Az emberek túlbecsülik a lelküket. Mint a vakbél. Van, de minek? Atavizmus csupán. Higgye el, az önök társadalmának semmi szüksége még egy lélekkel bíró emberre! Köszöni, megvan nélkülük is.

– A lány és az autó délig az enyém?

– Aha.

– Minden kötelezettség nélkül?

– Ahogy mondtam – fújt kissé dühösen az ördög. Az árnyékok mintha mélyebé váltak volna. Aztán elmúlt. – Már most az öné lehet mindkettő. Maximum, ha nem kéri, délben visszavonom a megállapodást és nem tartozik semmivel. Mint a háromnapos visszaküldési garancia. Így megfelel?

Nyújtotta felém a kezét. Ujjai végén pink műköröm csillant. Megráztam. Attól kezdve egyfajta távolsággal, szinte kívülről láttam magam. Mintha egy filmet néznék. Ilyen az, amikor a rémület nem bénít meg, inkább cselekvésre sarkall, kiiktatva a mindennapokban használt személyiségöltönyt. Persze akkor ezt még nem tudtam így megfogalmazni.

Szótlanul álltunk, amíg a vörös hajú lány visszaért a kávézóból. Elsőként az irodába ment, fizetni. Ekkor az ördög elindult. Egy intéssel jelezte, kövessem. Odalépett a narancsszínű Chevrolet Corvette C3-ashoz, kinyitotta a vezetőoldali ülést, ahogyan a szállodák londonerei teszik, én pedig, szinte alvajáróként, beültem a volán mögé. Aztán jött a vörös hajú lány is. Megkerülte az autót, és szó nélkül beszállt a túloldalon. Majd felém fordult és elmosolyodott. Olyan volt az illata, mint tavasszal a cseresznyefáknak. Elvigyorodtam, majd indítottam és a gázra léptem. Az ördög nem volt sehol. Határtalanul boldog voltam. Tizenkilenc évesen.

Az ördög a parkolóban várt. Egy hirdetőtábla oszlopának támaszkodva dohányzott. Kiszálltam az autóból, amit tőle kaptam. A lány bátorítóan mosolygott rám. A lány, aki nem is ismert, mégis az enyém. Elindultam az ördög felé, cipőm alatt csikorgott az olajfoltos murva. A lelkemet is ilyennek éreztem. Csikorgónak, ragacsosnak és mocsoktól szürkének.

Az ördög elvigyorodott, cigarettáját a földre dobta, majd felnyitotta az eddig a hóna alatt tartott neonzöld mappát. Éppen egy tollat vett elő az övtáskájából, amikor mellbelőttem. Négyszer is rálőttem. Egy pillanatra csak állt ott, nőni, kitágulni látszott, aztán elmúlt. Az olajfoltos murvára roskadt. Mellé guggoltam.

– Miért tetted? – hangja hörgésbe fúlt, szája szélén véres nyálhab csordult az olajfoltos murvára.

– Így nem kell aláírnom a szerződést. Úgy gondoltam, megtartom a lányt, az autót és a lelkemet. Te meg bekaphatod.

Talán már nem is hallotta. Halott volt. Üres, mint egy farsangi maszk. Megvontam a vállam. Test nélkül ő sem tehet semmit. Csak az embereken át hathat a világra, ennyit még én is tudtam. Elégedetten vigyorogva ültem vissza a na-

rancsszínű Chevrolet Corvette C3-asba, a vörös hajú lány mellé. Az enyém lett mindkettő, örökre. Csak tizenkilenc voltam.

Ekkor még nem tudtam, hogy nem járhatok túl az ördög eszén. Hogy a lány valódi démon. Pokollá tette az egész életem. Szörnyű volt. Aztán elmúlt.

Ósz Ilona: Leszállni a tigrisről